

$$\sum_{x \in D_x^m} \prod_{i=1}^m p_{n_i(x)i} = \sum_{i_1=0}^1 \cdots \sum_{i_m=0}^1 p_{i_1 1} p_{i_2 2} \cdots p_{i_m m} = 1,$$

то

$$P\{\chi \in D_x^m\} = \left(\sum_{x \in D_x^m} \prod_{i=1}^m p_{n_i(x)i} \right) \cdot \left(d \prod_{i=1}^m p_{c_i^* i}^{-1} \right) = d \prod_{i=1}^m p_{c_i^* i}^{-1} \rightarrow 1 \quad (m \rightarrow \infty).$$

Отже, для зліченної множини $D = \bigcap_{m=1}^{\infty} D_x^m$ маємо $P\{\chi \in D\} = 1$ і тому, розподіл χ є чисто

дискретним.

Таким чином, якщо розподіл має атом, то він є чисто дискретним, а отже, у випадку відсутності атома є чисто неперервним. Лему доведено.

Теорема 2. Неперервний розподіл випадкової величини χ є чисто абсолютно неперервним, або чисто сингулярно неперервним, причому абсолютно неперервним тоді і тільки тоді, коли

$$S = \prod_{k=1}^{\infty} \sum_{n=0}^{\infty} \sqrt{2^{-n-1} p_{nk}} > 0,$$

і сингулярним – тоді і тільки тоді, коли $D = 0 = S$.

Наслідок. Якщо випадкові величини ζ_k мають однакові розподіли, а саме: $p_{nk} = p_n$ для будь-якого $k \in N$, то χ має:

1. дискретний (точніше вироджений) розподіл, якщо $\max_n \{p_n\} = 1$ (це рівносильно існуванню такого j , що $p_{j_0} = 1$);
2. сингулярний розподіл, якщо існує n таке, що $2^n \cdot p_{n-1} \neq 1$, але $\max_i \{p_i\} < 1$;
3. абсолютно неперервний розподіл, якщо $2^n \cdot p_{n-1} = 1$ для довільного $n \in N$.

Зауважимо, що $\square_2$ -зображення є частковим випадком зображення, яке досліджувалося в [4] і [5].

ЛІТЕРАТУРА:

1. Працьовитий М.В. Фрактальний підхід у дослідженнях сингулярних розподілів. – Київ: Вид-во НПУ імені Драгоманова, 1998. – 296с.
2. Турбин А. Ф., Працевитый Н. В. Фрактальные множества, функции, распределения. — Киев: Наук. думка, 1992. — 208с.
3. Працьовитий М. В. Метрична, ймовірнісна та фрактальні теорія φ_{∞} - роз-кладів дійсних чисел // International Conference «Modern Stochastics: Theory and Applications», June 19-23, 2006, Kyiv: Abstracts. — Kyiv: 2006. — P.72.
4. Pratsiovytyi M., Leshchynskyi O. The Q_{∞}^* - representation and a distribution connected with it // Voronoi Conference on Analytic Number Theory and Space Tilings: Abstracts. — Kyiv: Institute of Mathematics Nat. Acad. Sci. Ukraine, 1998. — P. 51-52.
5. Працьовитий М. В., Лещинський О. Л. Властивості випадкових величин, заданих розподілами елементів свого Q_{∞} - зображення // Теорія ймовірностей та мат. статистика. — 1997. — № 57. — С. 134-140.

УДК 378.12:159.922.28

Лугова І.М

ПСИХОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ ФОРМУВАННЯ ІМІДЖУ ВИКЛАДАЧА ВНЗ

В статье рассматривается психологический аспект имиджа преподавателя ВНЗ, направленный на создание собственного, неповторимого, положительного образа, который является эталонной моделью для студентов. В последние время очень часто можно слышать про имидж преподавателя, требования которые выдвигает перед педагогом общественность. Любая профессия имеет свои особенности и создание имиджа необходимо специалистам всех направлений, профессиональная деятельность которых связана с людьми. Формирование имиджа, преподавателю необходимо значительно больше, чем специалистам других профессий, потому как именно преподаватели формируют имидж своих студентов, целью которого есть создание всесторонне развитого интересного специалиста.

Демократизація суспільства та динамізм розвитку системи освіти вимагають формування іміджу педагога в освітньому середовищі, що є на даний час нововведенням. Сьогодні дуже часто можна чути про імідж різних професій: політиків, артистів,

бізнесменів. Будь-яка професія має свої особливості і створення іміджу необхідно фахівцям усіх галузей, професійна діяльність яких пов'язана з людьми. Іміджу викладача як у нашому суспільстві, так і окремо у освітньому середовищі, раніше не приділялася належна увага, головною вимогою до педагога був інтелектуальний рівень та рівень культури їх вихованців. Для викладача було достатньо мати охайний, акуратний вигляд. Поняття „імідж” почали використовувати ще у часи Аристотеля. Аналіз літературних джерел показав, що в Україні термін „імідж” з'явився наприкінці XX сторіччя. Він походить від латинського „imago”, тобто „імітувати”, у перекладі з англійської мови означає „образ”. Імідж людини - це думка про людину у групі в результаті сформованого в їхній психіці образу цієї людини, що виникла внаслідок прямого їхнього контакту з цією людиною або внаслідок отриманої про цю людину інформації від інших людей; в практичному використанні це слово близьке до відомого грецького слова «харизма», яке греки розуміли як авторитетність, мудрість, святість. Люди, які володіли цими рисами завжди могли впливати і досягати поставлених цілей. Це слово раніше не було відомим і поширеним, але імідж особистості формувався ще в далекому минулому, утворюючи різні прізвиська, які формували уяву про особистість, наприклад: Володимир Великий мав імідж талановитого полководця і мудрого державного діяча, увійшов до української історії як Святий, Великий, а до народної пам'яті - як Володимир Красне Сонечко. Іван Грозний мав імідж суворого царя.

Часто імідж асоціюється тільки з зовнішнім виглядом, але це не зовсім правильний підхід, адже імідж складається з двох основних складових: зовнішнього образу (одягу, речей, міміки, поз і жестів) та внутрішнього образу, який неможливо побачити, але який відчувається і дуже впливає на сприйняття людини оточуючими (вміння правильно будувати спілкування, позитивні якості особистості, вміння розуміти людей і вміння справляти враження). Дослідження підтверджують, що в 75 % випадків перше враження є вірним. Загальновідоме прислів'я стверджує: «Зустрічають по одягу, а проводжають по розуму», адже перше, що запам'ятовується при зустрічі це зовнішній вигляд. Зовнішній вигляд передбачає бездоганність в образі педагога: акуратність і елегантність в одязі, незухвалий одяг, гарний в міру нанесений макіяж. У зовнішньому вигляді викладача також важлива міра, нічого не повинно бути «занадто». Зовнішній вигляд залежить від кожної окремої особистості, саме тому імідж педагога може бути як позитивним, так і негативним. Іншими словами, одяг однозначно є певною візитною карткою викладача. Одяг має бути зручним і в той же час не суперечити загальноприйнятим вимогам пристойності. Психологія одягу розглядає оформлення зовнішності як багатовимірну інформацію про особу. При формуванні першого враження про особу одяг є найважливішою складовою, оскільки, як правило, він сприймається оточуючими як знак привабливості або непривабливості. Зовнішній вигляд педагога запам'ятовується студентам відразу, як вони побачили його вперше, і це враження з часом дуже важко змінити. Студентам завжди приємно бачити педагога із приємною зовнішністю, елегантно одягненого, охайного, з привабливим макіяжем, модною зачіскою та хорошими манерами. Письменник А.П. Чехов говорив, що у людини має бути прекрасним: і обличчя і одяг, і душа і думки; Дейл Карнегі стверджував, що люди про нас судять на основі того, як ми виглядаємо, що ми робимо, що і як ми говоримо. Таким чином, імідж людини складається на підставі сукупності іміджоутворюючих факторів. Створення позитивного педагогічного іміджу є основою, яка орієнтована на формування освіченої, гармонійно розвиненої особистості, здатної до постійного оновлення знань, високої професійної компетентності та мобільності, швидкої адаптації до змін у розвитку в соціально-культурній сфері, галузях техніки, сучасних технологіях, системах управління й організації праці педагога. Існує припущення, що поняття „імідж” в системі освіти набуло актуальності в період становлення незалежності України та переосмислення підходів до навчально-виховного процесу. Психологи говорять про те, що велика частина педагогічної спільноти ще дуже далеко від того, що власний імідж потрібно самостійно формувати. Сучасні викладачі підтримують ідею формування іміджу викладача, але більшість з них, не розуміє складових компонентів іміджу. Формування іміджу, викладачу необхідно значно більше, ніж спеціалістам інших професій тому, що саме педагоги формують імідж своїх студентів, адже викладач для студентів – еталонна модель. Викладач повинен бути яскравою особистістю, тому що завдяки своїм якостям він зацікавлює студентів, розвиває інтерес до свого предмету. Якщо образ педагога є позитивним, саме це є силою духовного впливу, саме такого викладача студенти слухають із задоволенням. Педагог навчає учнів і тоді, коли мовчить, навчає своїм образом, своєю поведінкою, своїм відношенням до вихованців. Образ педагога - це не тільки візуальне сприйняття, але і жести, і манери, і комунікабельність, і педагогічний такт, і мовна культура, і любов до дітей, і багато інших якостей, які є складовими професійного педагогічного іміджу.

На сьогодні є безліч визначень поняття „імідж”, які інтерпретуються по-різному, в свою чергу професійний педагогічний імідж викладача – це форма самовиявлення індивідуального цілісного образу особистості педагога, як реалізатора потреб мікро і макросоціуму в освітніх послугах, при якій виявляються найбільш виразні ділові та особистісні якості відповідно до статусу викладача та соціальної ролі у освітньому оточенні. Педагогічний імідж починає формуватися при навчанні студентів у педагогічних Вузах, де закладаються перші паростки майбутнього вчителя, але формування вчителя та його іміджу переважно відбувається у системі післядипломної педагогічної освіти, де педагог розкриває усі свої здібності шляхом постійного удосконалення свого педагогічного досвіду. Формування професіоналізму у майбутніх викладачів відбувається на основі підготовки та розвитку творчої індивідуальності спеціаліста, формування у нього не тільки мотивів творчої діяльності та адекватної „Я-концепції”, а й спрямування його на розвиток інтелектуально-логічного, пошуково-перетворюючого стилю мислення. Тобто його змістовий компонент підготовки передбачає: наявність професійно значущих якостей та особливостей особистості; високий інтелектуальний рівень; високі моральні та духовні якості. Показником педагогічного професіоналізму є комплексна характеристика, що є морально-психологічною готовністю роботи педагога зі студентами, а саме: мотиваційний компонент; пізнавально-операційний; емоційно-вольовий компонент; психофізіологічний компонент; оцінний компонент.

Отже, індивідуальний імідж педагога - це сукупність особистих якостей, що роблять педагога неповторним. Індивідуальний імідж може бути як позитивним, так і негативним. Позитивний імідж залежить від внутрішньої сутності педагога: світогляду та його системи цінностей. Саме позитивний імідж є результативним при взаємодії зі студентами, що робить комунікацію цікавою і неповторною. Створення викладачем власного, неповторного іміджу характеризує його, як впевненого, мудрого професійного педагога, володіння ним складає суттєву особистісну і професійну характеристику що має глибокий практичний зміст діяльності викладача ВНЗ.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Варданян М.Р. Вплив іміджу педагога на психологічне здоров'я школярів // Журнал прикладної психології. - 2006. - № 6 - 1. - С. 45 - 53
2. Калюжний А. А. Етика та психологія ділового спілкування: Програма спеціального курсу для студентів. - Алмати: Вид-во АМУ ім. Абая, 1999.
3. Калюжний А.А. Психологія формування іміджу вчителя. - М.: Гуманітарний видавничий центр ВЛАДОС, 2004. - 222 с.
4. Леонтьєв О.М. Діяльність. Свідомість. Особистість. 2-е вид. - М.: Політвидав, 1977.
5. Нуреева О.С., О.В.Скворчевська // Вдалий імідж як запорука професійного успіху// Географія// №7 (83)2007
38. Роджерс К. Погляд на психотерапію. Становлення людини. - М.: Прогрес, 1994;
7. Рудакевич М Імідж державного службовця// Управління Освітою. – 2001. - № 13
8. Черновол – Ткаченко Р.І. Імідж сучасної освітньої становації/Управління школою – 2006. - №19-21

УДК 316.74

Лебеденко Д.

ПОНЯТТЯ ОСВІТНЬО-ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРОСТОРУ: В ДИСКУРСІ СУСПІЛЬНО-ГУМАНІТАРНИХ НАУК)

Анотація. Останнім часом у філософській та педагогічній літературі, статтях по соціології, політології, культурології все частіше зустрічається таке поняття як «освітньо-інформаційний простір» - у цій статті ми спробуємо розібратися як сформувалося це поняття та який зміст в нього закладений.

Анотация. В последнее время в философской и педагогической литературе, статьях по социологии, политологии, культурологии все чаще встречается такое понятие как «образовательно-информационное пространство» - в этой статье мы и попробуем разобраться как сформировалось это понятие и какой смысл в него заложен.

Структура феномену «освітньо-інформаційного простору» включає три основні компоненти: провідний - «простір» та поняття, які характеризують його ознаки, - «освітній» та «інформаційний». Поняття освітньо-інформаційного простору об'єднує в собі дві основні ідеї - ідею простору та ідею інформатизації освіти. Освітньо-інформаційний простір відображає освітню протяжність, структурне співіснування та взаємодію будь-яких можливих освітніх систем, їх компонентів, освітніх подій тощо.

Одним з поглядів на реальність, в якій ми живемо, а також способу пізнання того, що нас оточує є соціальні смисли, в яких ми цю соціальну реальність сприймаємо. Соціального значення набуває категорія «простір». Філософи та соціологи намагаються знайти та інтерпретувати елементи соціальних явищ, процесів, ситуацій; використовувати видимі та зрозумілі параметри для пояснення соціально-культурного підтексту будь-яких явищ.

Простір - це, перш за все, соціально-філософська категорія, яка пов'язана з категорією «часу» (спочатку поняття «простір» та «час» не відокремлювалися одне від одного) і яка розглядається як певна форма існування матерії. Згідно з тлумаченнями у словникових джерелах «простір» «виражає порядок розташування одночасно існуючих об'єктів» [11, 75] і є «загальним для всіх переживанням, що виникає завдяки органам почуття» [6, 369].

У історії соціології та філософії простежуються різні позиції щодо трактування феномену «простір». Своє бачення на означену дефініцію висловлювали Арістотель, Платон, Демокрит, Епікур, І. Ньютон, М.Вебер, Г.Зіммель, Е.Дюркгейм, П.Сорокін, І.Гофман, Е.Гідденс, П. Бурдьо, М.Фуко, Я.Морено, М.Кастельс, А.Філіппов та ін.

Спочатку розглянемо теоретичні уявлення стосовно феномену «простір», які існують в загально-філософській літературі. Так, Демократ та Епікур ототожнювали простір з порожнечою, що містить у собі реально існуючі матеріальні об'єкти і яка є абсолютною, завжди та усюди однаковою та нерухомою.

Найбільш глибоке вчення античності про простір залишив Арістотель. Він розробляє субстанційну концепцію простору і знаходить у просторі «природні місця», куди з необхідністю рухаються речі. Кожне таке просторове «місце» стає причиною знаходження там певних речей і тому «гарантує» порядок у світі - порядок ієрархії. Отже, Арістотель визначав простір як певну властивість тіл, їх ієрархічне впорядкування [1, 283].

Значним етапом у вивченні властивостей простору в історії філософії була концепція І. Канта, який включив категорію простору до апіорного механізму пізнавального процесу. І. Кант визначав простір як «форму всіх явищ зовнішніх почуттів, суб'єктивну умову чуттєвості, при якій можливе тільки зовнішнє спостереження» [3, 746].

На сучасне розуміння простору вплинули дослідження Я.Бойана, К.Гауса, Б.Римана, Є.Федорова, у яких обґрунтована залежність просторових властивостей від фізичної природи матеріальних тіл, обумовленість фізичних, хімічних властивостей матерії просторовим розташуванням атомів. Виокремлюються три напрямки сучасного розуміння означеного феномена: об'єктне (картина світу як сукупність зовнішніх об'єктів), суб'єктне - (світ є представленням почуттів та роздумів суб'єктів), діяльнісне (суб'єкт і об'єкт об'єднує діяльність, що створює не лише речі, а і їх смисли) [10, 47].

Перейдемо до розгляду ідей стосовно феномену «простору», що існують безпосередньо в соціологічній літературі. Просторові характеристики явищ не обов'язково ставали спеціальним предметом вивчення соціологів, але, так чи інакше, і класики науки, і сучасні дослідники досліджують «простір» як певний контекст соціальної реальності, по-своєму вирішуючи, яке саме визначення «простору» доцільно застосовувати в рамках їх теоретичних пошуків. Крім того, частіше всього в роботах можна зустріти кілька тлумачень поняття «простору».

Тим не менше для спеціального вивчення «соціального простору» необхідно розрізняти, в яких значеннях воно може бути використано, виділити більш-менш окремі підходи, оскільки те, що мається на увазі під словами «простір», «дистанція», «ближче», залежно від підходу буде істотно різнитися.

Іншим класиком соціологічної науки, з ім'ям якого асоціюють розвиток теорії соціального простору, є Г. Зіммель. Він зводив суспільство до взаємодії індивідів, а взаємодію - до простору та часу, як до певних «чистих соціальних форм». Наприклад, міждержавні утворення він визначав як «соціологічні факти, які мають просторове оформлення». [2, 25],